

dan Bestemmelse nu skulde gives, som findes i Frd. af 1848, saa vilde man muligens være gaaet videre og have sat Grændsen lavere ned. Om der muligens fra En eller Anden vil fremkomme et Forslag desangaaende, kan jeg naturligviis ikke vide; men jeg troer, at man i 1848, da den nævnte Forordning blev given, stod paa et saadant Trin med Hensyn til Frihedsideerne, at der ikke er synderlig Anledning til at antage, at man nu skulde være tilbøielig til at gaae videre, end man dengang gif. Man har ogsaa ved anden Behandling paaberaabt sig, at man snarere maatte vælge 18 Aars Alderen som Grændse, fordi den Vedkommende fra den Tid af selv kan indgaae Lyndeconstract, idet der for den Mindreaarige indtræder Bemyndigelse til selvstændigt at indgaae personlige Contracter. Dersom man skulde følge denne Analogie, saa maatte man komme til det Resultat, at 18 Aars Alderen skulde være Grændsen baade med Hensyn til Mandspersoner og Fruentimmer; thi Personer af begge Køn opnaae personlig Myndighed, som berettiger dem til at indgaae visse Contracter, med det 18de Aar. Det har man imidlertid ikke gjort. Man har holdt sig til en anden Aldersgrændse med Hensyn til Fruentimmer, som i og for sig kan være naturlig, nemlig 16 Aar, idet Fruentimmer, med dette Aar berettiges til at indgaae Vgtestab. Det er den samme Grund, hvorfor denne Grændse i Lyndeloven er fastsat med Hensyn til Huustugtens Anvendelse paa qvindelig Lynde.

Naar det foreliggende Lovudkast i flere Henseender gjør Forholdet mellem Huusbonden og Lyndet løsere, end det tidligere var, idet saaledes Tiden for Contracters Indgaaelse falder bort, idet Straffene for Lynde, som forsee sig i Tjenesten, ere blevne ringere osv., saa kan der opstaae Spørgsmaal, om man virkelig kan undvære Revselsesretten. I saa Henseende kan der være Tvivl og er der opkastet Tvivl; men, naar en saadan er tilstede, saa troer jeg, at man snarere ikke skal gaae for langt ned, at man snarere skal sætte Grændsen for Revselsesretten noget høiere end lavere, og jeg er, som det ogsaa er blevet bemærket af den ærede Landstingsmand, som jeg nys paapegede, nødsaget til at lægge Vægt

paa, at man beholder den Aldersgrændse, som findes i Lovudkastet. I de Forhandlinger, som have fundet Sted med Udvalget, har jeg gjort opmærksom paa, at der egentlig kun var to Bestemmelser, som efter Udvalgets oprindelige Forslag skulde forandres, med Hensyn til hvilke jeg meget maatte ønske, at der ikke skete nogen Forandring. Af de Grunde, jeg tillod mig at fremhæve for Udvalget, bleve ogsaa de Vædringsforslag, som vare stillede, frastaldne af Udvalget, og den ene Bestemmelse er ogsaa vedtagen, som den fandtes i Udkastet, den anden derimod er forandret. Jeg maa, efter hvad jeg saaledes har bemærket, meget tilraade, at man gaaer tilbage til den Regel, som fandtes i Udkastet. — Jeg skal endnu kun gjøre den Bemærkning, at man i et Land, hvor den samme Lovgivning, som hos os, har været og tildeels endnu er gjældende, og hvor man i friskindet Retning har foretaget mange høist betydelige Reforme, dog ikke, saavidt det er mig bekendt, har gjort noget Skridt for at foretage Forandring i den Revselsesret, som tilkommer Huusbonden over Lyndet. I Norge har man vel nedsat de Straffe, som ere fastsatte for Forseelser af Lyndet imod Huusbonden; men jeg har, som sagt, ikke kunnet finde eller har ialtsald ikke lagt Mærke til, at man har gjort nogen Forandring i den Revselsesret, som ifølge Norske Lov, der i saa Henseende svarer til Danske Lov, tilkommer Huusbonden over hans Lynde. Det kan vel forekomme Mange besynderligt, at man vil lægge Vægt paa en saadan Bestemmelse, om man antager 18 eller 20 Aars Alderen; men, hvad der kan forekomme den Enes vigtigst, kan forekomme den Anden vigtigst; jeg antager ogsaa, at der vil være Mange i det ærede Thing, som mene, at Sagen ikke er af synnerlig Vigtighed, og disse kunne da vel saameget snarere finde sig foranledigede til at stemme for det Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, naar jeg har maattet udtale, at jeg ikke kan Andet end lægge Vægt paa, at man i den anførte Henseende gaaer tilbage til Lovudkastet.

Ordføreren: Forsaavidt den høitærede Justitsminister har som Grund for Bibeholdelsen af 20 Aars Alderen i nærværende Para-